Teismo praktikos rinkinys

GENERALINIO ADVOKATO
JEAN RICHARD DE LA TOUR IŠVADA,
pateikta 2023 m. kovo 23 d.[1]

Byla C-832/21

Beverage City & Lifestyle GmbH,
MJ,
Beverage City Polska sp. z o.o.,
FE
prieš
Advance Magazine Publishers, Inc.

(*Oberlandesgericht Düsseldorf* (Diuseldorfo aukštesnysis apygardos teismas, Vokietija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Teismų bendradarbiavimas civilinėse ir komercinėse bylose – Reglamentas (ES) Nr. 1215/2012 – Specialioji jurisdikcija – 8 straipsnio 1 punktas – Atsakovų daugetas – Europos Sąjungos prekių ženklas – Reglamentas (ES) 2017/1001 – 122 ir 125 straipsniai – Tarptautinė jurisdikcija teisių pažeidimo ir galiojimo srityje – Ieškinys dėl teisių į Europos Sąjungos prekių ženklą pažeidimo, pareikštas keliems atsakovams, kurių nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra skirtingose valstybėse narėse – Bendrovės atsakovės generalinio direktoriaus nuolatinės gyvenamosios vietos teismo jurisdikcija – Teismo, į kurį kreiptasi dėl bendraatsakovių, kurių nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra ne teismo vietos valstybėje narėje, jurisdikcija – Reikalavimai, kurie taip glaudžiai susiję, kad tikslinga juos nagrinėti ir dėl jų spręsti kartu – Sąvoka „taip glaudžiai susiję“ – Ryšys tarp tiekėjo ir jo kliento“

I. Įvadas

1. *Oberlandesgericht Düsseldorf* (Diuseldorfo aukštesnysis apygardos teismas, Vokietija) prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl Reglamento (ES) Nr. 1215/2012[2] 8 straipsnio 1 punkto, kuris turi būti siejamas su Reglamento (ES) 2017/1001[3] 122 straipsniu, išaiškinimo.

[1] Originalo kalba: prancūzų.

[2] 2012 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo (OL L 351, 2012, p. 1).

[3] 2017 m. birželio 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas dėl Europos Sąjungos prekių ženklo (OL L 154, 2017, p. 1, toliau – Reglamentas dėl Sąjungos prekių ženklo).

2. Šis prašymas pateiktas nagrinėjant Europos Sąjungos prekių ženklo savininko, įsteigto Jungtinėse Amerikos Valstijose, ir platintojo bei jo prekių tiekėjo, kurių nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra atitinkamai Vokietijoje ir Lenkijoje, ginčą dėl tariamo jų padaryto teisių į šį ženklą pažeidimo.

3. Konkrečiomis šio ieškinio, kuriam taikomi specialūs jurisdikcijos kriterijai, aplinkybėmis Teisingumo Teismo prašoma papildyti savo jurisprudenciją, susijusią su specialios taisyklės, nustatytos Reglamento Nr. 1215/2012 8 straipsnio 1 punkte, taikymo sąlygomis, leidžiant iškelti bylą keliems atsakovams, kurių nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra skirtingose valstybėse narėse, tik vieno iš jų nuolatinės gyvenamosios (buveinės) vietos teisme, nors reikalavimai, suformuluoti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiame teisme, yra pateikti įvairioms bendrovėms ir jų generaliniams direktoriams, prašant pripažinti ne tik pastarųjų kaip teisėtų šių bendrovių atstovų atsakomybę, bet ir jų asmeninę atsakomybę.

4. Šioje išvadoje nurodysiu priežastis, dėl kurių laikausi nuomonės, kad Europos Sąjungos prekių ženklo savininkas, kuris teigia, jog pažeistos jo teisės į šį ženklą, gali kreiptis į vieną teismą, turintį jurisdikciją spręsti dėl visų reikalavimų, apimančių kelių atsakovų padarytus teisių pažeidimus, susijusius su tokiomis pačiomis prekėmis, pirmiausia, kai yra sudaryta išimtinio tiekimo sutartis, su sąlyga, kad reikalavimo pateikimo metu būtų pagrįstas atsakovo, pagal kurį pasirinktas jurisdikciją turintis teismas, vaidmuo vykdant teisių pažeidimus.

II. Sąjungos teisė

A. Reglamentas Nr. 1215/2012

5. Reglamento Nr. 1215/2012 8 straipsnio 1 punkte nustatyta:

„Asmeniui, kurio nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra valstybėje narėje, ieškinys taip pat gali būti pareikštas:

1) kai minėtas asmuo yra vienas iš atsakovų – vieno iš atsakovų nuolatinės gyvenamosios (buveinės) vietos teismuose, jeigu reikalavimai yra taip glaudžiai susiję, kad yra tikslinga juos nagrinėti ir [dėl jų] spręsti kartu, siekiant išvengti teismo sprendimų nesuderinamumo rizikos, atsirandančios dėl atskirai vykstančių procesų“.

B. Reglamentas dėl Sąjungos prekių ženklo

6. Reglamento dėl Sąjungos prekių ženklo 1 straipsnio „ES prekių ženklas“ 2 dalyje nurodyta:

„ES prekių ženklas turi vieningą statusą. Jis turi vienodą galią visoje Sąjungoje: jis gali būti registruojamas, perleidžiamas, nuo jo atsisakoma, jis gali būti savininko teises panaikinančio ar paskelbiančio negaliojančiu sprendimo dalyku, jo naudojimas gali būti uždraustas tik visos Sąjungos mastu. Šis principas yra taikomas, jeigu šiame reglamente nenumatyta kitaip.“

7. Reglamento dėl Sąjungos prekių ženklo 17 straipsnyje „Papildomas nacionalinių įstatymų taikymas pažeidimų atvejais“ nustatyta:

„1. ES prekių ženklo suteikiamas teises reglamentuoja tik šio reglamento nuostatos. Visais kitais atvejais ES prekių ženklo pažeidimo klausimus X skyriuje[, be kita ko, 129 ir 130 straipsniuose,] nustatyta tvarka reglamentuoja nacionalinių prekių ženklų pažeidimams skirti nacionaliniai įstatymai.

2. Šis reglamentas nekliudo imtis valstybių narių įstatymų numatytų veiksmų prieš ES prekių ženklą, ypač civilinės atsakomybės ir nesąžiningos konkurencijos atvejais.

3. Taikytinos procesinės taisyklės nustatomos vadovaujantis X skyriaus nuostatomis.“

8. Reglamento dėl Sąjungos prekių ženklo X skyrių „Su ES prekių ženklais susijusių teisinių ginčų teismingumas ir procesas“ sudaro 122–135 straipsniai. Šio reglamento 125 straipsnyje „Tarptautinis teismingumas“ įtvirtinta:

„1. Jeigu kitaip nenurodyta šiame reglamente, o taip pat ir bet kurioje pagal 122 straipsnį taikomo Reglamento [Nr. 1215/2012] nuostatoje, 124 straipsnyje nurodytos bylos ir pretenzijos[, be kita ko, susijusios su teisių pažeidimu,] keliamos tos valstybės narės, kurioje gyvena atsakovas, teismuose arba, jeigu jis negyvena nė vienoje valstybėje narėje, tos valstybės, kurioje jis yra įsisteigęs, teismuose.

<…>

5. 124 straipsnyje nurodytos bylos ir ieškiniai, išskyrus bylas dėl pripažinimo, kad ES prekių ženklo teisių pažeidimo nebuvo, taip pat gali būti keliamos tos valstybės narės, kurioje įvyko ar grėsė įvykti [gresia būti įvykdytas] teisių pažeidimas arba kurioje įvykdytas 11 straipsnio 2 dalyje nurodytas veiksmas, teismuose.“

III. Faktinės pagrindinės bylos aplinkybės ir prejudicinis klausimas

9. *Advance Magazine Publishers, Inc.* yra kelių Europos Sąjungos prekių ženklų, kuriuose yra žodinis elementas „Vogue“, savininkė, ji teigia, kad tai yra reputaciją turintys prekių ženklai.

10. *Beverage City Polska sp. z o.o.* yra pagal Lenkijos teisę įsteigta bendrovė, kurios buveinė – Krokuvoje (Lenkija) ir kurios generalinis direktorius F. E. taip pat nuolat gyvena Krokuvoje. Ji gamina energetinį gėrimą „Diamant Vogue“, jį reklamuoja ir platina.

11. *Beverage City* & *Lifestyle GmbH* yra pagal Vokietijos teisę įsteigta bendrovė, kurios buveinė – Brandenburgo federalinėje žemėje, Šorfheidėje (Vokietija). Jos generalinis direktorius MJ nuolat gyvena Šiaurės Reino-Vestfalijos federalinėje žemėje (Vokietija). Šią bendrovę su *Beverage City Polska* siejo išimtinio platinimo Vokietijoje sutartis, ji iš *Beverage City Polska* pirko Lenkijoje atitinkamai pažymėtą energetinį gėrimą. Šių dviejų bendrovių nesieja bendrovių grupės ryšiai, nepaisant pavadinimų panašumo.

12. Ieškovė, manydama, kad pažeidžiamos jos teisės į prekių ženklus, kreipėsi[4] į *Landgericht Düsseldorf* (Diuseldorfo apygardos teismas), kaip Šiaurės Reino-Vestfalijos federalinėje žemėje kompetentingą Europos Sąjungos prekių ženklų teismą, prašydama įpareigoti šias bendroves ir jų generalinius direktorius Sąjungos mastu nutraukti neteisėtus veiksmus, taip pat įpareigoti suteikti informacijos, pateikti ataskaitas ir pripažinti jos teisę į žalos atlyginimą. Vėliau šie reikalavimai buvo apriboti tik veikla Vokietijoje.

13. *Beverage City Polska* ir jos generalinis direktorius FE apeliaciniu skundu, pateiktu *Oberlandesgericht Düsseldorf* (Diuseldorfo aukštesnysis apygardos teismas), ginčija[5] *Landgericht Düsseldorf* (Diuseldorfo apygardos teismas) sprendimą; pastarasis teismas patenkino ieškovės reikalavimus, o savo tarptautinę jurisdikciją dėl jų grindė Reglamento Nr. 1215/2012 8 straipsnio 1 punktu, remdamasis 2017 m. rugsėjo 27 d. Sprendime *Nintendo*[6] nustatytais principais.

14. Jie prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiame teisme nurodė, kad vykdo veiklą tik Lenkijoje ir tik ten tiekia savo prekes klientams. Sprendimas *Nintendo* jų atveju netaikytinas, nes jie ir *Beverage City* & *Lifestyle* bei jos generalinis direktorius nėra reikšmingai susiję.

15. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pabrėžia, pirma, kad *Landgericht Düsseldorf* (Diuseldorfo apygardos teismas) tarptautinė jurisdikcija pagal 125 straipsnio 1 dalį grindžiama Vokietijos bendrovės generalinio direktoriaus, pastarojo teismo laikomo atsakovu, pagal kurį nustatytas jurisdikciją turintis teismas[7], nuolatine gyvenamąja vieta.

16. Antra, dėl bendraatsakovių, kurių nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra Lenkijoje, pažymėtina, jog Sprendime *Nintendo* padaryta išvada buvo grindžiama tuo, kad byloje, kurioje priimtas šis sprendimas, atsakovės buvo tarpusavyje susijusios bendrovių grupės ryšiais, o nagrinėjamu atveju taip nėra. Iš tikrųjų *Beverage City* & *Lifestyle* ir *Beverage City Polska* sieja tik tiekimas. Šių bendrovių generaliniai direktoriai yra susiję tik kaip atitinkami šių juridinių asmenų atstovai, todėl tarp atsakovo, pagal kurį nustatytas jurisdikciją turintis teismas, ir atsakovų, kurių nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta Lenkijoje, sąsajos nėra. Taigi kyla klausimas, ar faktinė sąsaja, pasireiškianti per tiekimo grandinę, yra pakankama.

17. Be to, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad reikia atsižvelgti į tai, jog byla susijusi su tais pačiais prekių ženklais ir tomis pačiomis prekėmis, kuriomis galimai pažeidžiamos teisės į tuos ženklus, todėl gali būti, kad kyla sprendimų nesuderinamumo rizika, jei vienas teismas laikytų tokią prekybą pažeidimu, o kitas – ne. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas taip pat laikosi nuomonės, kad tokią riziką būtų galima konstatuoti, jei Sąjungoje būtų platinamos tokios pačios iš trečiojo asmens įsigytos prekės. Jis pabrėžia, kad Reglamento Nr. 1215/2012 8 straipsnio 1 punkto taikymas neturi lemti situacijos, kai Reglamento dėl Sąjungos prekių ženklo 125 straipsnyje nustatyta jurisdikcijos taisyklė netektų prasmės.

[4] 2018 m. rugsėjo 19 d., kaip patikslinama *Landgericht Düsseldorf* (Diuseldorfo apygardos teismas, Vokietija) sprendime, kurį perdavė prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas. Todėl šiuo atveju taikytinas Reglamentas Nr. 1215/2012, remiantis jo 66 straipsniu. Šiuo klausimu žr. Sprendimą *AMS Neve ir kt.* (C-172/18, toliau – Sprendimas *AMS Neve ir kt.*, EU:C:2019:674, 34 ir 36 punktai bei juose nurodyta jurisprudencija).

[5] Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas patikslino, kad *Beverage City* & *Lifestyle* ir jos generalinis direktorius MJ atsiėmė pateiktą apeliacinį skundą.

[6] C-24/16 ir C-25/16, toliau – Sprendimas *Nintendo*, EU:C:2017:724.

[7] Ši sąvoka reiškia vienintelį iš bendraatsakovių, kurio nuolatine gyvenamąja (buveinės) vieta grindžiama teismo, į kurį kreiptasi, jurisdikcija. Dėl ankstesnio šios sąvokos vartojimo žr. generalinio advokato N. Jääskinen išvadą, pateiktą byloje *CDC Hydrogen Peroxide* (C-352/13, EU:C:2014:2443, 56 punktas).

18. Šiomis aplinkybėmis *Oberlandesgericht Düsseldorf* (Diuseldorfo aukštesnysis apygardos teismas) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti šį prejudicinį klausimą:

„Ar reikalavimai yra „taip glaudžiai susiję“, kad tikslinga juos nagrinėti ir dėl jų spręsti kartu, siekiant išvengti sprendimų nesuderinamumo rizikos, kaip tai suprantama pagal Reglamento (ES) Nr. 1215/2012 8 straipsnio 1 punktą, jei nagrinėjamo ieškinio dėl teisių į Europos Sąjungos prekių ženklą pažeidimo reikalavimų sąsaja pasireiškia tuo, kad vienoje valstybėje narėje (šiuo atveju – Lenkijoje) įsteigta atsakovė tiekė teises į Europos Sąjungos prekių ženklą pažeidžiančias prekes kitoje valstybėje narėje (šiuo atveju – Vokietijoje) įsteigtai atsakovei, kurios atstovas pagal įstatymą, kuriam taip pat pareikšti reikalavimai kaip pažeidėjui, yra atsakovas, pagal kurį nustatytas jurisdikciją turintis teismas, o šalys tarpusavyje susijusios vien tiekimo ryšiais ir nėra jokio kito teisiniu ar faktiniu požiūriu gilesnio ryšio?“

19. Ieškovė, *Beverage City Polska* ir FE, Lenkijos ir Portugalijos vyriausybės bei Europos Komisija pateikė rašytines pastabas. Per posėdį, įvykusį 2023 m. sausio 12 d., *Beverage City* & *Lifestyle*, *Beverage City Polska*, ieškovė ir Komisija pateikė žodines pastabas ir žodžiu atsakė į Teisingumo Teismo pateiktus klausimus.

IV. Analizė

20. Savo vieninteliu prejudiciniu klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia sužinoti, ar Reglamento Nr. 1215/2012 8 straipsnio 1 punktas, siejamas su Reglamento dėl Sąjungos prekių ženklo 122 straipsniu, gali būti aiškinamas taip, kad keliems atsakovams, kurių nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra skirtingose valstybėse narėse, gali būti iškelta byla vieno iš jų nuolatinės gyvenamosios (buveinės) vietos teisme, kuriame Europos Sąjungos prekių ženklo savininkas jiems pareiškia ieškinį dėl teisių pažeidimo, priekaištaudamas dėl iš esmės tapačių šio prekių ženklo pažeidimų, padarytų kiekvieno iš jų veiksmais tiekimo grandinėje.

21. Ieškinių dėl intelektinės nuosavybės teisių pažeidimo srityje Teisingumo Teismo jurisprudencijoje jau nustatytos naudingos gairės. Šiuo klausimu primintina, kad Teisingumo Teismo pateiktas Reglamento (EB) Nr. 44/2001[8] nuostatų aiškinimas tinka ir aiškinant Reglamento Nr. 1215/2012 nuostatas, kurias galima laikyti „lygiavertėmis“[9]. Tas pats pasakytina kalbant apie Reglamentą (EB) Nr. 207/2009[10], kuris su daliniais pakeitimais buvo kodifikuotas Reglamentu dėl Sąjungos prekių ženklo[11].

22. Pagrindinėje byloje prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiame teisme, kaip kompetentingame Europos Sąjungos prekių ženklų teisme, pareikštas ieškinys dėl teisių į Europos Sąjungos prekių ženklus pažeidimo prekių, kuriomis galimai pažeidžiamos teisės į prekių ženklą, *pardavėjai*, bendrovei *Beverage City* & *Lifestyle*, įsteigtai Vokietijoje, ir tų prekių *gamintojai*, bendrovei *Beverage City Polska*, įsteigtai Lenkijoje, taip pat šių bendrovių generaliniams direktoriams.

[8] 2000 m. gruodžio 22 d. Tarybos reglamentas dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo (OL L 12, 2001, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 4 t., p. 42 ir klaidų ištaisymas OL L 290, 2014 10 4, p. 11).

[9] Žr. 2022 m. birželio 30 d. Sprendimą *Allianz Elementar Versicherung* (C-652/20, EU:C:2022:514, 20 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

[10] 2009 m. vasario 26 d. Tarybos reglamentas dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 78, 2009, p. 1).

[11] Dėl reglamentų teisėkūros istorijos nuo Bendrijos prekių ženklo sukūrimo 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 11, 1994, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 146) priminimo žr. Sprendimą *AMS Neve ir kt.* (3 punktas).

23. Vadinasi, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo klausimas, susijęs su jo tarptautine jurisdikcija dėl *Beverage City Polska* ir jos generalinio direktoriaus, nagrinėtinas atsižvelgiant į Reglamento dėl Sąjungos prekių ženklo 122, 124, 125 ir 126 straipsnius.

24. Šios nuostatos yra *lex specialis*, palyginti su taisyklėmis, nustatytomis Reglamente Nr. 1215/2012 [12].

25. Taigi pagal Reglamento dėl Sąjungos prekių ženklo 124 straipsnio a punktą *teisių pažeidimo srityje* Europos Sąjungos prekių ženklų teismai turi išimtinę jurisdikciją.

26. Kiek tai susiję su ieškiniais dėl teisių pažeidimo, Reglamento dėl Sąjungos prekių ženklo 125 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad *tarptautinę jurisdikciją* turi valstybės narės, *kurioje yra atsakovo nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta*, teismas [13].

27. Tai ne vienintelis teismas, numatytas Reglamente dėl Sąjungos prekių ženklo. Pagal šio reglamento 125 straipsnio 5 dalį bylos gali būti keliamos ir tos valstybės narės, *kurioje buvo įvykdytas teisių pažeidimas*, teismuose [14].

28. Šiuo klausimu pabrėžtina, kad dėl šios konkrečios taisyklės pagal Reglamento dėl Sąjungos prekių ženklo 122 straipsnio 2 dalies a punktą aiškiai neleidžiama taikyti Reglamento Nr. 1215/2012 7 straipsnio 2 dalies, kurioje nustatytas specialios jurisdikcijos dėl delikto arba kvazidelikto kriterijus [15].

29. Priešingai, pagal jokią konkrečią Reglamento dėl Sąjungos prekių ženklo nuostatą nėra draudžiama taikyti Reglamento Nr. 1215/2012 8 straipsnį [16], kurio 1 punkte nustatyta antrinės jurisdikcijos taisyklė, taikytina, kai yra keli atsakovai, gyvenantys skirtingose valstybėse narėse.

[12] Žr. Sprendimą *AMS Neve ir kt.* (34 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

[13] Šis pasirinkimas turi įtakos Europos Sąjungos prekių ženklų teismo, į kurį kreiptasi, jurisdikcijos apimčiai. Reglamento dėl Sąjungos prekių ženklo 126 straipsnio 1 dalies a punkte nustatyta, kad šis teismas kompetentingas spręsti dėl *bet kurioje valstybėje narėje padarytų* ar gresiančių teisių pažeidimų. Dėl Bendrijos dizainų teismo jurisdikcijos priimti nurodymus, susijusius su sankcijomis už teisių pažeidimą visoje Sąjungoje, o ne tik už žalą, patirtą vietoje, kuria grindžiama jo jurisdikcija, atsižvelgiant į atsakovo, pagal kurį nustatytas jurisdikciją turintis teismas, nuolatinę gyvenamąją (buveinės) vietą, pagal analogiją žr. Sprendimą *Nintendo* (61–67 punktai).

[14] Dėl šioje nuostatoje nurodyto teismo alternatyvaus pobūdžio žr. Sprendimą *AMS Neve ir kt.* (41 punktas), susijusį su lygiavertėmis Reglamento Nr. 207/2009, kodifikuoto Reglamentu dėl Sąjungos prekių ženklo, nuostatomis. Šiuo procesiniu pasirinkimu apibrėžiama Europos Sąjungos prekių ženklų teismo teritorinės jurisdikcijos apimtis, nes apsiribojama valstybėje narėje, kurioje yra šis teismas, padarytais ar gresiančiais teisių pažeidimais pagal Reglamento dėl Sąjungos prekių ženklo 126 straipsnio 2 dalį. Dėl lygiaverčių nuostatų žr. Sprendimą *AMS Neve ir kt.* (40 punktas).

[15] Žr. 2014 m. birželio 5 d. Sprendimą *Coty Germany* (C-360/12, EU:C:2014:1318, 36 punktas).

[16] Nei Reglamento dėl Sąjungos prekių ženklo 122 straipsnio 2 dalyje, nei kitoje šio reglamento nuostatoje nėra nuorodos į šį straipsnį arba jame nustatytą jurisdikcijos taisyklę. Kaip matyti iš šio reglamento 122 straipsnio 1 dalies, jei šiame reglamente nenustatyta išimtis, Reglamentas Nr. 1215/2012 taikomas subsidiariai. Tas pats pasakytina ir apie 2001 m. gruodžio 12 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 6/2002 dėl Bendrijos dizaino (OL L 3, 2002, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 27 t., p. 142), remiantis jo 79 straipsniu. Be to, primintina, kad nors Reglamentu Nr. 1215/2012 siekiama apibrėžti bendrą sistemą, jame vis dėlto nustatyta svarbi išimtis intelektinės nuosavybės srityje. Iš tikrųjų šio reglamento 24 straipsnio 4 punkte nustatyta išimtinės jurisdikcijos taisyklė, taikytina tuo atveju, jei ginčijamas intelektinės nuosavybės teisės galiojimas pareiškiant ieškinį arba prieštaravimą. Tačiau šiuo klausimu Reglamente dėl Sąjungos prekių ženklo įtvirtintos specialios nuostatos: 127 straipsnyje nustatyta Europos Sąjungos prekių ženklo galiojimo prezumpcija, nebent jo galiojimas ginčijamas priešieškiniu 128 straipsnyje nustatytomis sąlygomis.

Pagal šią nuostatą jiems ieškinys gali būti pareikštas *vieno iš jų nuolatinės gyvenamosios (buveinės) vietos teismuose*[17]. Toks atsakovas kartais gali būti nurodytas, kaip pagrindinėje byloje, kaip atsakovas, pagal kurį nustatytas jurisdikciją turintis teismas[18].

30. Kaip ir bet kuriame kitame valstybės narės teisme, šiai ieškovui suteiktai galimybei taikoma Reglamento Nr. 1215/2012 8 straipsnio 1 punkte nustatyta sąlyga, jog „reikalavimai [turi būti] taip glaudžiai susiję, kad yra tikslinga juos nagrinėti ir [dėl jų] spręsti kartu, siekiant išengti teismo sprendimų nesuderinamumo rizikos, atsirandančios dėl atskirai vykstančių procesų“.

31. Šis reikalavimas, pirmą kartą įtrauktas į Reglamento Nr. 44/2001 6 straipsnio 1 punktą, kilo iš Teisingumo Teismo pozicijos, išreikštos 1988 m. rugsėjo 27 d. Sprendime *Kalfelis*[19]. Juo prisidedama prie vieno iš pagrindinių šio reglamento tikslų, sustiprinto Reglamentu Nr. 1215/2012[20], užtikrinti tinkamą teismo sprendimų judėjimą Sąjungoje, įgyvendinimo. Siekiant šio tikslo reikia vengti vienu metu vykstančių procesų[21].

32. Kadangi šia jurisdikcijos taisykle nukrypstama nuo bendrosios taisyklės, pagrįstos atsakovo nuolatine gyvenamąja (buveinės) vieta, Teisingumo Teismas nusprendė, kad ji neturi būti aiškinama plačiau, nei atsižvelgiant į šiuose reglamentuose aiškiai numatytus atvejus[22].

33. Teisingumo Teismas pabrėžė, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi įvertinti, ar tarp reikalavimų yra sąsaja, atsižvelgdamas į siekiamą tikslą išvengti nesuderinamų sprendimų[23]. Šiuo klausimu Teisingumo Teismas patikslino, kad nesuderinamais laikytini sprendimai, kurie skiriasi esant „tokiai pačiai faktinei ir teisinei situacijai“[24].

[17] Dėl šio reikalavimo priminimo žr. 1998 m. spalio 27 d. Sprendimą *Réunion européenne ir kt.* (C-51/97, EU:C:1998:509, 44–46 punktai). Be to, visų atsakovų nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta turi būti Sąjungoje (žr. 2013 m. balandžio 11 d. Sprendimą *Sapir ir kt.* (C-645/11, EU:C:2013:228, 52 punktas)). Pažymėtina, kad 2007 m. spalio 30 d. Lugane pasirašytoje Konvencijoje dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo, kurios sudarymas Europos [b]endrijos vardu patvirtintas 2008 m. lapkričio 27 d. Tarybos sprendimu 2009/430/EB (OL L 147, 2009, p. 1), vadinamojoje „Lugano II konvencijoje“, yra nuostata, identiška 6 straipsnio 1 punktui.

[18] Jis toks lieka neatsižvelgiant į proceso raidą. Vadinasi, tai, kad jis, kaip ir šiuo atveju jo atstovaujama bendrovė, atsiėmė jo iš pradžių pateiktą apeliacinį skundą (žr. šios išvados 5 išnašą), neturi reikšmės būtinybei patikrinti, ar reikalavimai jų pateikimo metu yra glaudžiai susiję. Dėl proceso stadijos, kurioje reikėtų įvertinti tokios sąsajos tarp reikalavimų buvimą, žr. 2015 m. gegužės 21 d. Sprendimą *CDC Hydrogen Peroxide* (C-352/13, toliau – Sprendimas *CDC Hydrogen Peroxide*, EU:C:2015:335, 28 ir 29 punktai), taip pat generalinio advokato N. Jääskinen išvadą, pateiktą byloje *CDC Hydrogen Peroxide* (C-352/13, EU:C:2014:2443, 78 ir 79 punktai). Teisingumo Teismas 2006 m. liepos 13 d. Sprendime *Reisch Montage* (C-103/05, EU:C:2006:471, 27 ir 33 punktai) yra pripažinęs, kad valstybių narių nacionalinė teisė, pagal kurią bendraatsakoviui pareikštas ieškinys yra nepriimtinas, neturi įtakos Reglamento Nr. 44/2001 6 straipsnio 1 punkto (dabar – Reglamento Nr. 1215/2012 8 straipsnio 1 punktas) taikymui. Dėl Europos Sąjungos prekių ženklų teismo, kuriame pareikštas ieškinys dėl teisių į tokį ženklą pažeidimo ir priešieškinio dėl šio prekių ženklo registracijos pripažinimo negaliojančia, jurisdikcijos priimti sprendimą dėl šio prekių ženklo galiojimo, neatsižvelgiant į tai, kad ieškinio buvo atsisakyta, išlaikymo taip pat žr. 2022 m. spalio 13 d. Sprendimą *Gemeinde Bodman-Ludwigshafen* (C-256/21, EU:C:2022:786, 55 ir 58 punktai), o dėl išsamaus atvejų, kai taikomas *perpetuatio fori* principas, priminimo – generalinio advokato G. Pitruzzella išvadą, pateiktą byloje *Gemeinde Bodman-Ludwigshafen* (C-256/21, EU:C:2022:366, 66–73 punktai).

[19] 189/87, EU:C:1988:459. Dėl teisėkūros istorijos priminimo žr. 2007 m. spalio 11 d. Sprendimą *Freeport* (C-98/06, EU:C:2007:595, 53 punktas).

[20] Žr. šio reglamento 26 konstatuojamąją dalį.

[21] Žr. Reglamento Nr. 1215/2012 21 konstatuojamąją dalį. Be to, reikia užtikrinti teismo sprendimų vykdymą. Šiuo klausimu taip pat žr. šio reglamento 45 straipsnio 1 dalies c punktą, kuriame nurodyta, kad bet kurios suinteresuotosios šalies prašymu teismo sprendimas nepripažįstamas, jeigu jis nesuderinamas su valstybėje narėje, į kurią kreipiamasi, priimtu teismo sprendimu byloje tarp tų pačių šalių.

[22] Žr. 2007 m. spalio 11 d. Sprendimą *Freeport* (C-98/06, EU:C:2007:595, 35 punktas), 2011 m. gruodžio 1 d. Sprendimą *Painer* (C-145/10, EU:C:2011:798, 74 punktas), 2012 m. liepos 12 d. Sprendimą *Solvay* (C-616/10, toliau – Sprendimas *Solvay*, EU:C:2012:445, 21 punktas), 2013 m. balandžio 11 d. Sprendimą *Sapir ir kt.* (C-645/11, EU:C:2013:228, 41 punktas) ir Sprendimą *CDC Hydrogen Peroxide* (18 punktas).

[23] Žr., be kita ko, Sprendimą *Solvay* (23 punktas). Be to, 2006 m. liepos 13 d. Sprendime *Roche Nederland ir kt.* (C-539/03, EU:C:2006:458, 26 punktas) Teisingumo Teismas patikslino, jog tam, „kad sprendimai galėtų būti vertinami kaip prieštaraujantys [nesuderinami], nepakanka skirtingo bylos išsprendimo“. Iš tikrųjų praktiškai prašymo pateikimo stadijoje šį aspektą sunkiau įvertinti nei pačią faktinę ir teisinę situaciją.

[24] Žr., be kita ko, sprendimus *CDC Hydrogen Peroxide* (20 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija) ir *Nintendo* (45 punktas).

A. Dėl sąvokos „tokia pati teisinė situacija“

34. Pažymėtina, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas šiuo klausimu abejonių neišreiškė. Vis dėlto šis jo prašymas, mano manymu, suteikia progą patikslinti Sprendimo *Nintendo* taikymo sritį[25], dėl kurios šalys ginčijosi savo rašytinėse pastabose.

35. Iš tikrųjų Sprendime *Nintendo*, kurio dalykas buvo ieškinys dėl teisių į Bendrijos dizainą pažeidimo, Teisingumo Teismas kaip tokios pačios teisinės situacijos buvimo kriterijų taikė išimtinės teisės naudoti tokį dizainą pripažinimo pagal Reglamentą Nr. 6/2002 kriterijų. Kadangi ši išimtinė teisė vienodai galioje visoje Sąjungos teritorijoje, aplinkybė, kad nacionalinis teismas priimdamas tam tikrus sprendimus taiko nacionalinę teisę, nėra svarbi[26].

36. Sprendime *Nintendo* Teisingumo Teismas taip pat pabrėžė skirtingą požiūrį, palyginti su požiūriu, kurio jis laikėsi patentų srityje priimtame 2006 m. liepos 13 d. Sprendime *Roche Nederland ir kt.*[27]; pastarajame sprendime jis pripažino, kad skirtingi reikalavimų teisiniai pagrindai neturi įtakos vertinant nesuderinamų sprendimų riziką[28].

37. Todėl, atsižvelgiant į pagrindinės bylos aplinkybes, mano manymu, tikslinga, kad Teisingumo Teismas patikslintų, jog atsižvelgiant į tai, kad Reglamento Nr. 6/2002 19 straipsnio nuostatos, kuriomis grindžiamas Sprendimas *Nintendo*, atitinka Reglamento dėl Sąjungos prekių ženklo 9 straipsnio nuostatas, susijusias su Europos Sąjungos prekių ženklo savininko teisėmis, turi būti atliekama analogiška analizė.

38. Konkrečiai kalbant, nacionalinio teismo pareiga taikyti nacionalinę teisę, numatyta Reglamento dėl Sąjungos prekių ženklo 129 ir 130 straipsniuose[29], kaip ir Reglamento Nr. 6/2002 88 ir 89 straipsniuose, netrukdo konstatuoti tokios pačios teisinės situacijos dėl šių priežasčių:

– Reglamento dėl Sąjungos prekių ženklo 9 straipsnio 1 ir 2 dalyse yra įtvirtinta išimtinė teisė, kurią Europos Sąjungos prekių ženklo savininkui suteikia šio ženklo įregistravimas, taip pat

[25] Šis sprendimas priskirtinas Teisingumo Teismo jurisprudencijai dėl Reglamento Nr. 1215/2012 8 straipsnio 1 punkto taikymo vykstant tam tikriems ginčams, susijusiems su Sąjungos teisės pažeidimu patentų, konkurencijos ir dizaino srityje. Šioje jurisprudencijoje atsižvelgiama į intelektinės nuosavybės reglamentavimo specifiką, kai siekiama organizuoti išimtinį šios visiems lengvai prieinamos nematerialiosios nuosavybės išsaugojimą. Šiuo klausimu žr. analizę, pateikiamą Kur, A. ir Maunsbach, U., „Choice of law and Intellectual Property Rights“, *Oslo Law Review*, 2019, 6 t., Nr. 1, p. 43–61, pirmiausia p. 44. Be to, Teisingumo Teismo sprendimų raida grindžiama Sąjungos teisės suteiktos apsaugos lygiu, o tai reiškia, kad reikia vengti bylinėjimosi suskaidymo (šiuo klausimu žr. Georgakoudi, N., *Les compétences exclusives en matière civile et commerciale: étude de droit international privé*, daktaro disertacija, apginta 2021 m. gruodžio 9 d., pirmiausia p. 204, taip pat Muir Watt, H., Hashiguchi, M., Nateshan, S. ir Sturua, D., „Article 8“, leidinyje Magnus, U. ir Mankowski, P., *European Commentaries on Private International Law, Brussels Ibis Regulation*, 2-asis leid., Otto Schmidt, Kelnas, 2023, p. 359–392, pirmiausia 1 punktas (p. 361), 3 punktas (p. 362) ir 4 punktas (p. 363)). Dėl materialinės intelektinės nuosavybės teisės suderinimo istorijos žr. Kur, A. ir Maunsbach, U., *op. cit.*, p. 50 ir 51.

[26] Žr. Sprendimą *Nintendo* (49 punktas).

[27] C-539/03, EU:C:2006:458.

[28] Žr. Sprendimą *Nintendo* (46 ir 47 punktai).

[29] Pagal Reglamento dėl Sąjungos prekių ženklo 17 straipsnį, siejamą su šio reglamento 129 straipsnio 2 dalimi ir 130 straipsnio 2 dalimi, reikalavimų suteikti informacijos, pateikti ataskaitas ir pripažinti teisę į žalos atlyginimą šis reglamentas atskirai nereglamentuoja, jie priskiriami taikytinai nacionalinei teisei. Pagal analogiją žr. Sprendimą *Nintendo* (47 punktas). Taip pat galima priminti, kad teisė į žalos atlyginimą yra numatyta 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2004/48/EB dėl intelektinės nuosavybės teisių gynimo (OL L 157, 2004, p. 45; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 2 t., p. 32) 13 straipsnio 1 dalyje. Be to, kalbant apie taikytiną teisę reikia daryti nuorodą į 2007 m. liepos 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 864/2007 dėl nesutartinėms prievolėms taikytinos teisės („Roma II“) (OL L 199, 2007, p. 40) 8 straipsnio 2 dalį. Šiuo reglamentu, kuris taikomas visoms valstybėms narėms, išskyrus Danijos Karalystę, suvienodinamos įstatymų kolizijos normos, taikomos civilinėse ir komercinėse bylose, nesutartinėms prievolėms, pirmiausia atsirandančioms dėl vienodo pobūdžio intelektinės nuosavybės teisių pažeidimų, padarytų po 2009 m. sausio 11 d. (žr. šio reglamento 32 straipsnį). Dėl ieškinio, pareikšto keliems atsakovams dėl keliose valstybėse narėse padarytų teisių pažeidimų, žr. Sprendimą *Nintendo* (98 ir 104 punktai). Taip pat žr. Sprendimą *AMS Neve ir kt.* (64 punktas).

teisė uždrausti bet kuriam trečiajam asmeniui naudoti šį ženklą be jo sutikimo; tai teisės, kurias šis savininkas siekia apsaugoti ieškiniu dėl teisių pažeidimo, ir

– pagal Reglamento dėl Sąjungos prekių ženklo 1 straipsnio 2 dalį toks ženklas turi vienodą galią visoje Sąjungoje.

B. Dėl sąvokos „tokia pati faktinė situacija“

39. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pabrėžia, kad *Beverage City* & *Lifestyle* ir *Beverage City Polska* sieja tik tiekimo santykiai ir kad, kitaip nei bendrovės byloje, kurioje priimtas Sprendimas *Nintendo*, šios dvi bendrovės atsakovės nepriklauso tai pačiai bendrovių grupei.

40. Be to, nors prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas šio prašymo motyvuojamojoje dalyje pabrėžia, kad tarp atsakovų, kurių nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra Lenkijoje, ir atsakovo, pagal kurį nustatytas jurisdikciją turintis teismas (bendrovės *Beverage City* & *Lifestyle* generalinio direktoriaus, nuolat gyvenančio Vokietijoje), nėra sąsajos, jis vis dėlto savo klausime patikslina, kad šiam generaliniam direktoriui „taip pat pareikšti reikalavimai kaip pažeidėjui“.

41. Kadangi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės nori sužinoti, ar tokiomis aplinkybėmis tiekimo grandinės buvimas yra pakankamas kriterijus siekiant taikyti Reglamento Nr. 1215/2012 8 straipsnio 1 punktą, Teisingumo Teismo prašoma papildyti sąvokos „tokia pati faktinė situacija“ aiškinimą.

42. Tam tikrus vertinimo elementus, mano manymu, galima nustatyti remiantis Teisingumo Teismo jurisprudencija.

43. Iš tikrųjų autorių teisių srityje priimtame 2011 m. gruodžio 1 d. Sprendime *Painer*[30] Teisingumo Teismas konstatavo, kad vertinant nesuderinamų sprendimų riziką, jei reikalavimai būtų nagrinėjami atskirai, „gali būti reikšminga tai, kad atsakovai, kuriuos autorių teisių turėtojas kaltina dėl *faktiškai tapačių jo autoriaus teisių pažeidimų, veikė savarankiškai arba ne*“[31].

44. Patentų srityje priimtame Sprendime *Solvay*[32] Teisingumo Teismas pripažino, kad, siekdamas įvertinti, ar egzistuoja sąsaja tarp skirtingų jam pateiktų reikalavimų, nacionalinis teismas turi, be kita ko, atsižvelgti į tai, kad kelioms bendrovėms, įsteigtoms skirtingose valstybėse narėse, kiekvienai atskirai priekaištaujama įvykdžius *tokius pačius* teisių *pažeidimus* dėl *tokių pačių prekių*.

45. Bendrijos dizaino srityje priimtame Sprendime *Nintendo* Teisingumo Teismas pirmiausia pažymėjo, kad „ieškovė pagrindinėse bylose kaltina atsakoves padarius *panašius, jei ne identiškus, pažeidimus*, susijusius *su tuo pačiu saugomu dizainu* ir *su tariamai teises pažeidžiančiomis identiškomis prekėmis*, kurias gamina patronuojančioji bendrovė, parduodanti jas savo sąskaita kai kuriose valstybėse narėse ir savo patronuojamajai bendrovei tam, kad ši prekiautų minėtomis prekėmis kitose valstybėse narėse“[33].

[30] C-145/10, EU:C:2011:798, 83 punktas.

[31] Išskirta mano.

[32] 29 punktas. Dėl praktinių pasekmių, jei nebūtų taikomas Reglamento Nr. 44/2001 6 straipsnio 1 punktas, žr. šio sprendimo 28 punktą.

[33] Sprendimas *Nintendo* (51 punktas). Išskirta mano.

46. Be to, Teisingumo Teismas priminė, kad jis „jau yra konstatavęs, jog atvejis, kai *bendrovės atsakovės*, priklausančios tai pačiai grupei, vadovaudamosi vienos iš jų nustatyta bendra veikla, *veikė tapačiai arba panašiai*, turi būti laikomas tokia pačia faktine situacija (žr., be kita ko, 2006 m. liepos 13 d. Sprendimo *Roche Nederland ir kt.*, C-539/03, EU:C:2006:458, 34 punktą)“ [34].

47. Galiausiai Teisingumo Teismas padarė išvadą, kad „tokiomis aplinkybėmis <…> tokios pačios faktinės situacijos egzistavimas turi *apimti visus skirtingų atsakovių veiksmus*, įskaitant patronuojančiosios bendrovės tiekimą savo sąskaita, o ne tik tam tikrus jų aspektus ar elementus“ [35].

48. Mano nuomone, iš to, pirmiausia atsižvelgiant į šio pagrindo bendrą formuluotę palyginti su to paties sprendimo 67 punkto formuluote [36], matyti, kad atlikdamas patikrinimus nacionalinis teismas iš esmės turi sutelkti dėmesį veikiau į *visų padarytų teisių pažeidimų faktinių aplinkybių ryšį*, o ne į organizacinius ar kapitalo ryšius tarp atitinkamų bendrovių, kuriuos Lenkijos vyriausybė ir atsakovai, kurių nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra Lenkijoje, laiko svarbiausiais.

49. Iš tikrųjų norint įgyvendinti Reglamento Nr. 1215/2012 8 straipsnio 1 punkte numatytą tikslą išvengti nesuderinamų sprendimo priėmimo visų pirma Europos Sąjungos prekių ženklo, turinčio vienodą galią visoje Sąjungoje, srityje, mano manymu, pagrįsta pirmuoju kriterijumi laikyti bendrą žymens, kuris tapatus saugomam prekių ženklui arba į jį panašus, naudojimą, nurodantį tariamą teisių pažeidimą [37]. Taip tampa akivaizdi ankstesnės teisės pažeidimo, prie kurio įvairiais veiksmais prisidėjo atsakovai, kilmė.

50. Šiuo klausimu pažymėtina, jog nelabai svarbu, ar šie veiksmai tapatūs, pavyzdžiui, tai, kad vienas iš atsakovų parduota tokias pačias prekes, kuriomis pažeidžiamos teisės, kitam atsakovui, kuris jas perparduoda [38]. Kaip ir Komisija bei Portugalijos vyriausybė, esu tos nuomonės, kad, siekiant įrodyti, jog faktinė situacija yra tokia pati, galima teigti, kad egzistuoja priešinga grandinė, apimanti įvairias aplinkybes - nuo prekių, kuriomis pažeidžiamos teisės, gamybos iki pardavimo per tarpininką arba be jo.

51. Be to, remiantis Sprendimu *Nintendo*, mano nuomone, galima pateikti dar du argumentus, siekiant patvirtinti teiginį, kad organizacinių ryšių tarp bendrovių atsakovių nebuvimas neturi būti kliūtis sujungti reikalavimus viename teisme.

52. Pirma, mano manymu, pabrėžtina, kad šiame sprendime Teisingumo Teismas turėjo atsakyti į klausimą, ar prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo jurisdikcija gali būti susijusi su tiekimu, kurį atlieka tik viena bendrovė [39].

53. Antra, neatrodo, kad suderintų veiksmų kriterijus, kuris, Lenkijos vyriausybės nuomone, turėtų būti taikomas, jei Teisingumo Teismas iš tikrųjų jį pripažintų nagrinėjamu atveju, buvo nustatytas kaip konkreti sąlyga.

[34] Sprendimas *Nintendo* (51 punktas). Išskirta mano.

[35] Sprendimas *Nintendo* (52 punktas). Išskirta mano.

[36] Iš tikrųjų Teisingumo Teismas tik pažymėjo, kad „antrasis atsakovas gamina ir pirmajam atsakovui tiekia prekes, kurias pastarasis parduoda“.

[37] Šiuo klausimu žr. Reglamento dėl Sąjungos prekių ženklo 9 straipsnį, kuriuo remiantis galima apibrėžti teisių pažeidimus; taip pat žr. Sprendimą *AMS Neve ir kt.* (54 punktas). Dėl sąvokos „naudojimas“ pagal analogiją žr. Sprendimą *Nintendo* (100, 103 ir 104 punktai).

[38] Dėl šios aplinkybės žr. Sprendimą *Solvay* (29 punktas).

[39] Žr. Sprendimą *Nintendo* (50 ir 51 punktai).

54. Priešinga išvada visų pirma lemtų tai, kad būtų trukdoma siekti Reglamento dėl Sąjungos prekių ženklo tikslų, t. y.:

– pagal šio reglamento 4 konstatuojamąją dalį – suvienodinant Sąjungos teisę Europos Sąjungos prekių ženklų srityje, užtikrinti vienodą jų galiojimo apsaugą visose valstybėse narėse ir

– pagal šio reglamento 31–33 konstatuojamąsias dalis – išvengti nesuderinamų teismų sprendimų ir pasiekti, kad dėl Europos Sąjungos prekių ženklų teismų sprendimų, kurie „daro poveikį ir galioja visoje Sąjungoje“, nebūtų pakenkta vienodam šių prekių ženklų pobūdžiui [40].

55. Be to, ji leistų apeiti specialias ir privalomas Reglamente dėl Sąjungos prekių ženklo nustatytas taisykles. Tačiau, pažymėtina, pirma, kad šio reglamento 33 konstatuojamojoje dalyje Sąjungos teisės aktų leidėjas nurodė teismo procesus, kuriuose dalyvauja tos pačios šalys ir kuriuose nagrinėjami toje pačioje valstybėje narėje pareikšti ieškiniai. Toje konstatuojamojoje dalyje patikslinama, kad, „kai ieškiniai pateikiami skirtingose valstybėse narėse, tiktų *pagal lis pendens* ir susijusių ieškinių sprendimo Reglamente [Nr. 1215/2012] nurodytas taisykles *sukurtos* nuostatos“ [41].

56. Antra, Teisingumo Teismas jau yra atsižvelgęs į ginčų, susijusių su prekių ženklų teise, specifiką, aiškindamas sąvoką „valstyb[ė] nar[ė], kurioje įvykdytas ar grėsė [gresia būti įvykdytas] teisių pažeidimas“ [42].

57. Be to, 2017 m. gegužės 18 d. Sprendime *Hummel Holding* [43] Teisingumo Teismas konstatavo, kad sąvoka „yra įsisteigęs [įmonės padalinys]“, vartojama Reglamente Nr. 207/2009, nebūtinai yra identiška sąvokai, vartojamai Reglamente Nr. 44/2001, nes šiais reglamentais siekiama ne tokių pačių tikslų. Toks analizės metodas, mano manymu, taikytinas ir kalbant apie Reglamentą Nr. 1215/2012 bei Reglamentą dėl Sąjungos prekių ženklo.

58. Trečia, pasirinktą savarankišką aiškinimą, kuriuo siekiama teisių pažeidimo atveju veiksmingai apsaugoti vienodą Europos Sąjungos prekių ženklo pobūdį ir kuris atitiktų Teisingumo Teismo jurisprudencijos raidą nuo 1988 m. rugsėjo 27 d. Sprendimo *Kalfelis* [44] iki Sprendimo *Nintendo* [45], galima palyginti su aiškinimu, kurį pateikdamas Teisingumo Teismas padarė išvadas, pritaikytas tam tikroms aplinkybėms konkurencinių veiksmų srityje [46]. Šis

40 Žr. 2017 m. gegužės 18 d. Sprendimą *Hummel Holding* (C-617/15, EU:C:2017:390, 28 punktas).

41 Išskirta mano.

42 Žr. 2014 m. birželio 5 d. Sprendimą *Coty Germany* (C-360/12, EU:C:2014:1318, 32, 34 ir 37 punktai), susijusį su šia sąvoka, vartojama Reglamento Nr. 40/94 93 straipsnio 5 dalyje (dabar – Reglamento dėl Sąjungos prekių ženklo 125 straipsnio 5 dalis).

43 C-617/15, EU:C:2017:390, 25, 27 ir 28 punktai. Siauras sąvokos „yra įsisteigęs [įmonės padalinys]“ aiškinimas nebepasiteisina, nes Reglamente dėl Sąjungos prekių ženklo nurodyta, kad ieškovas gali pasirinkti atsakovo nuolatinės gyvenamosios (buveinės) vietos teismą arba vietos, kurioje buvo padarytas teisių pažeidimas, teismą. Be to, padalinio statusui nenustatyta sąlyga, kad bendrovė, kuriai iškelta byla, turi būti tiesiogiai ar netiesiogiai dalyvavusi vykdant veiksmus, dėl kurių kilo ginčas (šio sprendimo 40 punktas).

44 189/87, EU:C:1988:459. Žr. šios išvados 31 punktą.

45 Žr. šios išvados 25 išnašą. Pažymėtina, kad nereikia remtis vėlesniais sprendimais, priimtais teisių pažeidimo klausimais (Sprendimas *AMS Neve ir kt.* bei 2022 m. kovo 3 d. Sprendimas *Acacia* (C-421/20, EU:C:2022:152), susijęs su Bendrijos dizainu), kai ieškiniai pareikšti valstybės narės, kurioje buvo padarytas teisių pažeidimas, teismuose. Dėl šio alternatyvaus jurisdikcijos kriterijaus, taikytino Europos Sąjungos prekių ženklų srityje, žr. šios išvados 14 išnašą.

46 Žr. Sprendimą *CDC Hydrogen Peroxide* (16 ir 23–25 punktai) ir 2021 m. liepos 15 d. Sprendimą *Volvo ir kt.* (C-30/20, EU:C:2021:604, 39–42 punktai).

pasirinkimas iš tikrųjų grindžiamas tokia pačia logika, pagal kurią skatinama sankcionuoti neteisėtą komercinę veiklą ir atlyginti žalą dėl to patyrusiems ekonominės veiklos vykdytojams, užtikrinant gerą teisingumo vykdymą [47].

59. Vis dėlto šiomis aplinkybėmis, mano manymu, taip pat labai svarbu suderinti šių jurisdikcijos taisyklių specifiką ir paprastai tarptautinės jurisdikcijos srityje primenamus reikalavimus, pagrįstai nurodytus Lenkijos vyriausybės ir atsakovų, kurių nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra Lenkijoje, t. y. susijusius su lengvesniu naudojimusi teise į gynybą ir jurisdikcijos taisyklių nuspėjamumu [48].

60. Dėl šios priežasties, kaip siūlo Komisija, ypatingas dėmesys turėtų būti skiriamas kliento ir tiekėjo sutartinių santykių pobūdžiui. Tai gali ne tik sustiprinti ryšį tarp ieškovo reikalavimų dėl teisių pažeidimo, bet ir atskleisti aiškiai numatomą pareigos atsakyti į priekaištus dėl tos pačios kilmės teisių pažeidimų pobūdį [49].

61. Mano nuomone, taip akivaizdžiai yra tuo atveju, kai Europos Sąjungos prekių ženklas, turintis vienodą galią visoje Sąjungoje, naudojamas identiškai arba panašiai [50] pagal išimtinio tiekimo kitos valstybės narės rinkoje sutartį.

62. Nagrinėjamu atveju, kaip ir Komisija, pažymiu, jog prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas konstatavo, kad bendrovės, įsteigtos atitinkamai Vokietijoje ir Lenkijoje, buvo susijusios išimtinio tiekimo pirmojoje iš šių valstybių narių santykiais. Šios bendrovės negalėjo nežinoti, jog esama rizikos, kad tokia situacija bus laikoma tokia pačia faktine situacija, siekiant pagrįsti tik vieno teismo jurisdikciją priimti sprendimą dėl reikalavimų, pateiktų visiems tą patį tariamą teisių pažeidimą padariusiems atsakovams.

63. Be to, tiek iš Teisingumo Teismui pateiktos bylos medžiagos, tiek iš pagrindinės bylos šalių atsakymų į jo per posėdį pateiktus klausimus matyti, jog galima manyti, kad glaudus bendrovių tarpusavio bendradarbiavimas pasireiškė ir dviejų interneto svetainių, kurių domenai priklauso tik vienam iš bendraatsakovių, naudojimu [51]; darant nuorodas į šias svetaines, buvo prekiaujama ginčijamomis prekėmis.

64. Taigi siūlau Teisingumo Teismui manyti, jog teismo išvados, kad reikalavimai, su kuriais į jį kreiptasi, yra pareikšti skirtingiems atsakovams, kurių kiekvienas prisidėjo prie tokių pačių teisių į Europos Sąjungos prekių ženklą pažeidimų, gali pakakti jo jurisdikcijai dėl bendraatsakovių pagrįsti, remiantis Reglamento Nr. 1215/2012 8 straipsnio 1 punktu.

[47] Pagal Reglamento Nr. 1215/2012 16 konstatuojamąją dalį šiuo reglamentu siekiama, kad jurisdikcija būtų nustatoma ne tik pagal atsakovo nuolatinę gyvenamąją (buveinės) vietą, bet ir pagal kitą alternatyvų jurisdikcijos pagrindą, atsižvelgiant į glaudų ryšį tarp teismo ir bylos arba siekiant padėti tinkamai vykdyti teisingumą. Dėl Reglamento Nr. 44/2001 žr. Sprendimą *Solvay* (19 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

[48] Žr. Reglamento Nr. 1215/2012 15 konstatuojamąją dalį.

[49] Dėl palyginimo žr. 2018 m. liepos 4 d. *Cour de cassation* (Kasacinis teismas, Prancūzija) pirmosios civilinių bylų kolegijos sprendimą (Nr. 17-19.384), nurodytą Muir Watt, H., Hashiguchi, M., Nateshan, S. ir Sturua, D., *op. cit*, 39 išnašoje (p. 372). Tas teismas nusprendė, kad ryšys tarp reikalavimų yra tada, kai nekilnojamojo turto sandorio aplinkybėmis susipina veiksmai, priskiriami tam tikriems bendraatsakoviams, įskaitant atsakovą, pagal kurį nustatytas jurisdikciją turintis teismas, jų santykiai, taip pat atitinkami jų vaidmenys ir jų tarpusavio įsipareigojimai.

[50] Nagrinėjamu atveju nurodoma, kad atsakovai naudoja žymenį tokiais pačiais būdais. Todėl mažai tikėtina, kad vienas atsakovas nežino apie kitų bendraatsakovių daromus teisių pažeidimus. Dėl aplinkybių, kuriomis teisių pažeidėjas gali žinoti, kad pažeidžiama ta pati nacionalinė teisė, svarbos žr. Heinze, C. ir Warmuth, C., „Intellectual property and the Brussels Ibis Regulation“, leidinyje Mankowski, P., *Research Handbook on the Brussels Ibis Regulation*, Edward Elgar Publishing, Čeltnamas, 2020, p. 147–171, pirmiausia p. 167, pateikiamame internete adresu https://www.elgaronline.com/display/edcoll/9781788110785/9781788110785.00011.xml.

[51] Šiuo klausimu žr. Sprendimą *AMS Neve ir kt.* (47 ir 54 punktai).

65. Taigi pagal Teisingumo Teismo suformuotą jurisprudenciją prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turės įvertinti įvairias bendrovės ieškovės nurodytas faktines aplinkybes [52]. Šiuo aspektu, pirma, pabrėžtina, kad jurisdikcijos patikrinimo etape tai neturi būti susiję su bylos esme arba susiję labai ribotai.

66. Antra, teismas, į kurį kreiptasi, turi užtikrinti, kad Reglamento Nr. 1215/2012 8 straipsnio 1 punkto taikymas neleistų ieškovui pateikti reikalavimo keliems atsakovams vien siekiant, kad byla kuriam nors iš jų nebūtų iškelta jo nuolatinės gyvenamosios (buveinės) vietos valstybės teisme [53].

67. Šiuo aspektu pažymėtina, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo klausimas, kaip jis suformuluotas [54], mano manymu, suteikia Teisingumo Teismui progą papildyti savo atsakymą patikslinimais, susijusiais su atsakovu, pagal kurį nustatytas jurisdikciją turintis teismas.

C. Patikslinimai, susiję su atsakovu, pagal kurį nustatytas jurisdikciją turintis teismas

68. Atsižvelgiant į teismo, į kurį kreiptasi, jurisdikcijos išplėtimo įtraukiant kitus atsakovus, kaip numatyta Reglamento Nr. 1215/2012 8 straipsnio 1 punkte, pasekmes, pabrėžtina, kad patikrinimai, susiję su glaudžiu ryšiu tarp reikalavimų, kadangi jais siekiama apriboti teismo apėjimo riziką, būtinai turėtų pirmiausia būti susiję su reikalavimais, pateiktais atsakovui, pagal kurį nustatytas jurisdikciją turintis teismas.

69. Tiesa, šiame reglamente nesant nurodytų sąlygų, susijusių su atsakovo, pagal kurį nustatomas jurisdikciją turintis teismas, pasirinkimu [55], Teisingumo Teismas yra nusprendęs, jog siekiant atmesti prielaidą, kad ieškovas gali pateikti reikalavimą keliems atsakovams vien siekdamas, kad byla kuriam nors iš jų nebūtų iškelta jo nuolatinės gyvenamosios (buveinės) vietos valstybės teisme, pakanka, kad kiekvienam iš šių atsakovų pateikti reikalavimai būtų glaudžiai susiję [56].

70. Tačiau Teisingumo Teismas taip pat yra nusprendęs, jog neatsižvelgiant į tai, kad ieškovas atsisako tik vienam iš bendraatsakovių, kurio nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra valstybėje narėje, į kurios teismą kreiptasi, pareikšto ieškinio, šis teismas išlaiko jurisdikciją dėl kitų bendraatsakovių, nebent nustatytas ieškovo ir šio bendraatsakovio susitarimas dirbtinai sukurti arba išlaikyti Reglamento Nr. 44/2001 6 straipsnio 1 punkto taikymo sąlygas šio ieškinio pareiškimo metu [57].

[52] Žr. šios išvados 23 išnašą ir Sprendimą *Nintendo* (52 punktas).

[53] Žr., be kita ko, Sprendimą *CDC Hydrogen Peroxide* (27–29 ir 31 punktai bei juose nurodyta jurisprudencija).

[54] Žr. šios išvados 18 ir 74 punktus.

[55] Be to, nėra nustatyta bendraatsakovių ar reikalavimų hierarchija. Dėl doktrinoje pateikiamų griežtesnių pasiūlymų žr. Siaplaouras, P., „Article 8“, leidinyje Requejo Isidro, M., *Brussel I bis: A Commentary on Regulation (ES) nº 1215/2012*, Edward Elgar Publishing, Čeltnamas, 2022, p. 166–190, pirmiausia 8.17 punktą, 45 išnašą (p. 172), taip pat Gaudemet-Tallon, H. ir Ancel, M.-E., *Compétence et exécution des jugements en Europe, Règlements 44/2001 et 1215/2012, Conventions de Bruxelles (1968) et de Lugano (1998 et 2007)*, 6-asis leid., Librairie générale de droit et de jurisprudence, collection „Droit des affaires“, Paryžius, 2018, 46 išnašą (p. 395).

[56] Žr. 2007 m. spalio 11 d. Sprendimą *Freeport* (C-98/06, EU:C:2007:595, 52–54 punktai ir juose nurodyta jurisprudencija). Dėl šio sprendimo reikšmės žr. Siaplaouras, P., *op. cit.*, 8.37–8.39 punktus (p. 177 ir 178). Dėl palyginimo žr. Reglamento Nr. 1215/2012 8 straipsnio 2 punktą, kuriame nurodyta, kad asmeniui, kurio nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra valstybėje narėje, ieškinys taip pat gali būti pareikštas „kaip trečiajam asmeniui byloje dėl laidavimo arba garantijos ar bet kurioje kitoje byloje kaip trečiajam asmeniui – teisme, kuriame buvo iškelta pagrindinė byla, *išskyrus atvejį, kai tokia byla buvo iškelta vien tik siekiant pašalinti minėtą asmenį iš šią bylą nagrinėti kompetentingo teismo jurisdikcijos*“ (išskirta mano).

[57] Žr. Sprendimą *CDC Hydrogen Peroxide* (33 punktas). Dėl reikalavimo įrodyti, kad šalys sudarė susitarimą, žr. šio sprendimo 32 punktą. Be to, kai kurie autoriai pažymi Teisingumo Teismo jurisprudencijos pasikeitimą. Šiuo klausimu žr. komentarą, pateikiamą Siaplaouras, P., *op. cit.*, 8.40 punkte (p. 178).

71. Neatsižvelgiant į šias konkrečias aplinkybes, iš pagrindinės bylos aplinkybių, mano manymu, matyti, kad svarbu nuodugniai išnagrinėti reikalavimus, pateiktus atsakovui, pagal kurį nustatytas jurisdikciją turintis teismas, ir reikalavimus, pateiktus bendraatsakoviams, nes pastarieji vien dėl ieškovo pasirinkimo [58] netenka galimybės pasinaudoti tarptautinės jurisdikcijos taisykle, iš esmės siejama su jų nuolatine gyvenamąja (buveinės) vieta, ir ginčija *patį* ryšių tarp jų ir atsakovo, pagal kurį nustatytas jurisdikciją turintis teismas, *buvimą* [59].

72. Nagrinėjamu atveju, nors prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo jurisdikcijai Vokietijoje nėra kliūčių nei dėl Vokietijos bendrovės, kuri platina prekes šioje valstybėje narėje, buveinės vienoje federalinėje žemėje, nei dėl jos generalinio direktoriaus, atsakovo, pagal kurį nustatytas jurisdikciją turintis teismas, nuolatinės gyvenamosios vietos kitoje federalinėje žemėje [60], ypatingas dėmesys atkreiptinas į tai, kad ieškinys jam pareikštas *asmeniškai*, o ne kaip teisėtam šios bendrovės atstovui. Iš tiesų vien šis pasirinkimas yra prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo tarptautinės ir teritorinės jurisdikcijos pagrindas.

73. Žinoma, kalbama ne apie susirūpinimą dėl teritorinės jurisdikcijos taisyklių taikymo ar ginčų, nesusijusių nei su Reglamentu dėl Sąjungos prekių ženklo, nei su Reglamentu Nr. 1215/2012 [61], koncentracijos [62], o apie tai, kad teismas, į kurį kreiptasi, vis dėlto turėtų įsitikinti, ar reikalavimai, pateikti atsakovui, pagal kurį nustatytas jurisdikciją turintis teismas, grindžiami įtikinamais argumentais [63].

74. Pavyzdžiui [64], galima pažymėti, kad pagrindinėje byloje dėl Vokietijoje įsteigtos bendrovės teisėto atstovo, nuolat gyvenančio teritorijoje, kurioje prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi jurisdikciją, šis teismas tik savo prejudiciniame klausime patikslino, kad jam „taip pat pareikšti reikalavimai kaip pažeidėjui“.

58 Šiuo klausimu žr. Muir Watt, H., Hashiguchi, M., Nateshan, S. ir Sturua, D., *op. cit.*, 22 punktą (p. 371).

59 Žr. šios išvados 14 punktą.

60 Žr. šios išvados 11 punktą.

61 Reglamento dėl Sąjungos prekių ženklo 123 straipsnio 1 dalyje tik nurodyta, kad „valstybės narės šiame reglamente jiems numatytoms funkcijoms vykdyti paskiria kaip galima mažiau jų teritorijoje esančių pirmosios ir antrosios instancijų nacionalinių bendrosios kompetencijos ir specializuotų teismų“.

62 Žr. 2022 m. birželio 30 d. Sprendimą *Allianz Elementar Versicherung* (C-652/20, EU:C:2022:514, 39 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija). Šiuo klausimu patikslintina, kad, kaip ir Reglamento Nr. 1215/2012 4 straipsnyje, Reglamento dėl Sąjungos prekių ženklo 125 straipsnio 1 dalyje nurodyti valstybės narės, kurioje yra atsakovo nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta, *teismai*.

63 Atsižvelgiant į Teisingumo Teismo išvadas, padarytas 2007 m. spalio 11 d. Sprendime *Freeport* (C-98/06, EU:C:2007:595) ir 2006 m. liepos 13 d. Sprendime *Reisch Montage* (C-103/05, EU:C:2006:471), negalima manyti, kad teismo, į kurį kreiptasi, vertinimas yra susijęs su reikalavimų pagrįstumu arba priimtinumu taikant nacionalinę teisę. Šiuo klausimu taip pat žr. nuorodas, pateikiamas 64 šios išvados punkte.

64 Dėl situacijos, kai ieškovai savo ieškinį grindė tuo, kad atitinkama avarija įvyko dėl sraigtasparnio konstrukcijos ir gamybos defektų, ir iškėlė bylą atsakovui, kuris niekaip nebuvo susijęs su šiais kriterijais, žr. 2020 m. gegužės 29 d. *High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Commercial Court)* (Aukštasis Teisingumo Teismas (Anglija ir Velsas), Karalienės suolo skyrius (Komercinių bylų kolegija), Jungtinė Karalystė) sprendimą *Senior Taxi Aereo Executivo LTDA & Ors prieš Agusta Westland S.p.A & Ors*, pateikiamą internete adresu https://www.bailii.org/ew/cases/EWHC/Comm/2020/1348.html. Dėl šio sprendimo komentarus pateikė Muir Watt, H., Hashiguchi, M., Nateshan, S. ir Sturua, D., *op. cit.*, 20 punkte (p. 370), James, M., „Claims against anchor defendant subject to merits test under Recast Brussels Regulation (High Court) », *Practical Law UK*, Thomas Reuters“, 2020 m. birželio 10 d., taip pat Pertoldi, A. ir Mcintosch, M., „High Court holds claim against anchor defendant must satisfy merits test if it is to be used to establish jurisdiction against co-defendants under recast Brussels Regulation“; juos galima rasti internete, adresu https://hsfnotes.com/litigation/2020/06/30/high-court-holds-claim-against-anchor-defendant-must-satisfy-merits-test-if-it-is-to-be-used-to-establish-jurisdiction-against-co-defendants-under-recast-brussels-regulation/. Taip pat žr. 2020 m. vasario 26 d. *Cour de cassation, chambre commerciale* (Kasacinis teismas, komercinių bylų kolegija, Prancūzija) sprendimą (Nr. 18-21.144), nurodytą Mui Watt, H., Hashiguchi, M., Nateshan, S. ir Sturua, D., *op. cit.*, 19 punkte (p. 369), kuriame tas teismas, atsižvelgdamas į Reglamento Nr. 1215/2012 4 straipsnio 1 dalį ir 8 straipsnio 1 punktą, panaikino 2018 m. birželio 5 d. *Cour d'appel de Paris* (Paryžiaus apeliacinis teismas, Prancūzija) sprendimą, nes vienam iš atsakovų nebuvo pateiktas joks reikalavimas.

75. Šia esmine informacija, mano nuomone, pateisinama tai, kad nuo pat reikalavimo pateikimo jis buvo pakankamai pagrįstas bendrovės atsakovės teisėto atstovo vaidmeniu, nes, ne kaip įprasta, būtent *asmeninės šio teisėto atstovo atsakomybės reikalauja trečioji šalis*, pareiškusi ieškinį dėl atitinkamos teisės pažeidimo nutraukimo, jo uždraudimo ir dėl žalos atlyginimo [65].

76. Nesant tokių patikslinimų, mano manymu, pagrįstai būtų galima kelti klausimą dėl sąlygų, kuriomis geru teisingumo vykdymu pateisinama valstybės narės teismo jurisdikcija, grindžiama bendrovės generalinio direktoriaus asmenine nuolatine gyvenamąją vieta, būtų išplečiama įtraukiant reikalavimus, pateiktus kitai bendrovei ir jos generaliniam direktoriui (jam iškelta byla ir kaip teisėtam šios bendrovės atstovui, ir asmeniškai), kai jų nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra kitoje valstybėje narėje.

77. Vykstant tokiems procesams, kurių dalykas yra vienodą statusą turinčio Europos Sąjungos prekių ženklo suteikiamų teisių pažeidimas, teismas, į kurį kreiptasi, mano manymu, pareiškus ieškinį praktiškai turėtų įsitikinti, kad jame įrodoma, jog teismo, į kurį kreiptasi, pasirinkimas yra pagrįstas asmeniniu bendrovės teisėto atstovo dalyvavimu darant teisių pažeidimus, remdamasis: arba tuo, kad komercinėmis aplinkybėmis naudojamas šiam prekių ženklui identiškas arba į jį panašus žymuo (nesiimant veiksmų, kad būtų sutrukdyta vykdyti teisių pažeidimą [66] ar kad tam būtų užkirstas kelias), arba tuo, kad šis atsakovas, pagal kurį nustatytas jurisdikciją turintis teismas, dalyvavo teises pažeidžiančioje veikloje, pagrįstai turėdamas tai žinoti [67].

78. Priešingai, reikalavimas, kad ieškovas pasirinktų teismą nustatęs, kas yra saugomo Europos Sąjungos prekių ženklo savininko teisių pažeidimo iniciatorius, mano manymu, reikštų daugiau nei paprastą *ab initio* patikrinimą, ar nebuvo dirbtinai sukurtos Reglamento Nr. 1215/2012 8 straipsnio 1 punkto taikymo sąlygos.

79. Tiesa, tokia galimybė pagal analogiją su prekių ženklų teise galėtų būti grindžiama Teisingumo Teismo išvada, padaryta Sprendime *Nintendo*, susijusia su taikytinos teisės nustatymu pagal Reglamento Nr. 864/2007 8 straipsnio 2 dalį [68], būtinu, kai ieškinys pareikštas dėl kelių teisių pažeidimų, padarytų skirtingose valstybėse narėse [69]. Teisingumo Teismas yra nusprendęs, kad teismas, į kurį kreiptasi, turi išsamiai įvertinti atsakovo elgesį tam, kad būtų galima *nustatyti vietą, kurioje* įvykdytas ar gresia būti įvykdytas dėl inkriminuojamo elgesio kilęs *pradinis pažeidimas* [70].

80. Vis dėlto Teisingumo Teismas taip pat nurodė, kad jurisdikcijos taisyklių aiškinimas nesusijęs su nuostatų, susijusių su ieškiniams dėl žalos atlyginimo taikytina teise, aiškinimu [71].

[65] Mano žiniomis, Teisingumo Teismas tokios situacijos dar nėra nagrinėjęs. Dėl sąvokos „trikdytojas“, kai pagal Vokietijos teisę galima reikalauti generalinio direktoriaus atsakomybės, žr. 2021 m. birželio 22 d. Sprendimą *YouTube ir Cyando* (C-682/18 ir C-683/18, EU:C:2021:503, 120–123 punktai). Tokiu atveju jam gali būti pareikštas ieškinys tik dėl atitinkamos teisės pažeidimo nutraukimo ir uždraudimo.

[66] Pagal analogiją žr. 2010 m. kovo 23 d. Sprendimą *Google France ir Google* (C-236/08–C-238/08, EU:C:2010:159, 120 punktas).

[67] Šiuo klausimu žr. Direktyvos 2004/48 13 straipsnio 1 dalį.

[68] Šioje nuostatoje nurodyta, kad „nesutartinių prievolių, atsirandančių dėl vieningo pobūdžio Bendrijos intelektinės nuosavybės teisės pažeidimo, atveju klausimams, kurie nereglamentuojami atitinkamu Bendrijos aktu, taikoma šalies, kurioje buvo įvykdyti teises pažeidžiantys veiksmai, teisė“.

[69] Dėl Teisingumo Teismo pateikto aiškinimo santraukos žr. 2022 m. kovo 3 d. Sprendimą *Acacia* (C-421/20, EU:C:2022:152, 48 punktas), o dėl šio aiškinimo netaikymo, kai saugomos teisės turėtojas pasirenka pareikšti tikslinį ieškinį dėl teisių pažeidimo, padaryto tik vienoje valstybėje narėje, – šio sprendimo 49 punktą.

[70] Žr. Sprendimą *Nintendo* (103 punktas).

[71] Žr. Sprendimą *AMS Neve ir kt.* (63 ir 64 punktai).

81. Be to, reikalavimo pateikimo stadijoje ieškovui nustačius pareigą išsiaiškinti, kas yra teisių pažeidimų iniciatorius, jam tektų pernelyg sudėtinga įrodinėjimo našta, o tai galėtų trukdyti siekti Reglamento dėl Sąjungos prekių ženklo tikslo – apsaugoti Europos Sąjungos prekių ženklo savininko teises remiantis pagrindu, kuris gali būti labai platus, priklausomai nuo šio savininko procesinio pasirinkimo [72].

82. Taigi siūlau Teisingumo Teismui savo atsakyme prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui pridurti, kad jis taip pat turės patikrinti elementus, leidusius jam, kai buvo pateikti reikalavimai, nustatyti, kad Vokietijos bendrovės generalinis direktorius dalyvavo darant teisių pažeidimus, taigi už tai jam tenka asmeninė atsakomybė.

V. Išvada

83. Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, siūlau Teisingumo Teismui į *Oberlandesgericht Düsseldorf* (Diuseldorfo aukštesnysis apygardos teismas, Vokietija) pateiktą prejudicinį klausimą atsakyti taip:

2012 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 1215//2012 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo 8 straipsnio 1 punktas, siejamas su 2017 m. birželio 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) 2017/1001 dėl Europos Sąjungos prekių ženklo 122 straipsniu,

turi būti aiškinamas taip:

keliems atsakovams, kurių nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra skirtingose valstybėse narėse, byla gali būti iškelta vieno iš jų nuolatinės gyvenamosios (buveinės) vietos teisme, Europos Sąjungos prekių ženklo savininkui pareiškiant jiems ieškinį dėl teisių pažeidimo, kai atsakovams priekaištaujama dėl iš esmės tokio paties teisių į šį ženklą pažeidimo kiekvienu jų veiksmu tiekimo grandinėje. Teismas, į kurį kreiptasi, turi įvertinti sprendimų, kurie gali būti nesuderinami, jei bylos būtų nagrinėjamos atskirai, riziką, atsižvelgdamas į visas reikšmingas bylos aplinkybes.

[72] Dėl palyginimo žr. 2022 m. kovo 3 d. Sprendimą *AMS Neve ir kt.* bei Sprendimą *Acacia* (C-421/20, EU:C:2022:152).